

ಈಗ ಮಾನವನ ಒಟ್ಟು ಜೀವಿತಾವಧಿ - ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳು! ಸಾಕಲ್ಲವೇ? ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ನೂರನ್ನಾದರೂ ಮುಟ್ಟಬೇಡವೇ? ಸರಿ. ಮಾನವ ಗೂಬೆಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಗೂಬೆ ತನ್ನ ಜೀವಿತಾವಧಿಯ ಕನಿಷ್ಠ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳನ್ನಾದರೂ ತನಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಗೂಬೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸುವುದೇ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ. ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಲು ನಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳೇಕೆ ಬೇಕು? ಇಪ್ಪತ್ತೇ ಸಾಕು ಎಂಬುದು ಅವನ ವಾದ. ಗೂಬೆಗೂ ಅದು ಸರಿ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅದೂ

ತನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ನೀಡಿತು. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಮಾನವ ಕಡೆಗೂ ಶತಾಯುಷಿ ಆದ.

ಆದರೆ ಆ ನೂರು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಮೊದಲ ನಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದ ಮಾನವನಂತೆ, ಉಳಿದ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಕತ್ತೆಯಂತೆ

ದುಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ, ದುಡಿದು ಆಸ್ತಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ.. ಕತ್ತೆಯಿಂದ ಪಡೆದ ಆಯಸ್ಸಲ್ಲವೇ?

ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಾನಾ? ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು, ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ, ಬೈಗುಳ, ಜಗಳ, ಬೌ, ಬೌ, ಬೌ ಎಂದು ನಾಯಿಯಂತೆ ಬೊಗಳುವುದರಲ್ಲೇ ಇನ್ನುಳಿದ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳು.. ಆಯಿತು ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳು.

ಉಳಿದ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಗೂಬೆಯಂತೆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ದೆ ಬರದೇ.. ಮನದಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಗತ ವೈಭವವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾ,

ಕೊರಗುತ್ತಾ..

ಮಾನವ ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಶತಾಯುಷಿಯೇನೋ ಆದ.. ಆದರೆ ಯಾಕಾದ? ಯಾಕಾದರೂ ಆದ? ಕೊಂಚ ಯೋಚಿಸಬೇಕು.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ- ತಿಪ್ಪೆ

ಒಮ್ಮೆ ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ನೊಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಬಗೆಗೆ ಸಲಹೆ ಕೇಳಲು ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನೇ ಬಯಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಆ ಕುರಿತು ಇವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಿತ್ತು. ರಮಣರು ಆಗ ಅತ್ಯಂತ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಊಟದ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಒರೆಸಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಅಧ್ಯಾಪಕನಿಗೆ ಜೀವನವೇ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀರಮಣರು ಊಟದ ಎಲೆಯನ್ನು ಹಾಗೆ ಅಣಿಗೊಳಿಸುವಾಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೂಡಿತು. ಅವನೆಂದ, "ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಶ್ರಮದಿಂದ ಒರೆಸಿಟ್ಟ ಎಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಉಂಡೊಡನೆ ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಹೋಗುವವಲ್ಲ!" ಆಗ ರಮಣರು ನಗುತ್ತ "ಸರಿ, ಆದರೆ ಉಪಯೋಗ ಆಗದೆ ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಎಸೆದರೆ ಕೆಟ್ಟದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೂ ಬಿಸಾಡಬಾರದು. ನೀನು ತಿಳಿದವನು, ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ" ಎಂದಾಗ ಅವನಿಗೆ ರಮಣರ ಮಾತಿನ ಮರ್ಮ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಸಮಾಧಾನ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆತನಿಗೆ ಪುನಃ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಮೂಡಿತು, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಚಿಂತೆ ದೂರಾಯಿತು.

ಚಿತ್ರ
ಬಿ.ಪುರುಷೋತ್ತಮ
ಕಾರಂತ
ಮಂಗಳೂರು